

A Haza dombja

Az alábbi írások 2007. december 9-én, Budapesten hangzottak el a Haza dombjánál tartott megemlékezésen. Ez a megemlékezés a magyar együvé tartozás eszméjében fogant, s a Balatonzamárdiból húsvét hétfőjén induló Feltámadási menethez hasonlóan, a 2004. december 5-ei szomorú népszavazás ellentételezéseként a határon kívülre resztettekért szervezik meg azóta is minden évben. A három felszólalás előtt közzé tesszük a szervezők levelét is.

Köszönet érte mindannyiunk nevében.

Tisztelt Szövetségi és Egyesületi Vezetők! Tisztelt Polgármesterek és Képviselő-testületek! Tisztelt Egyházközségek és Gyülekezetek!

Minden Kedves Honfitársunk!

A Magyarországért Kulturális Egyesület tavaly szervezte meg először a gyászos emlékü 2004. december 5-i népszavazás okán a *Magyar Együvé Tartozás* ünnepét. Akkor elhatároztuk, hogy esztendőnként a december 5-ét követő vasárnap újra meg újra összegyűlünk mindaddig, amíg nemzetünk egysége tapasztalhatóan meg nem erősödik, és - nézzünk még előbbre! - a magyarsággal sorsközösségben élő Kárpát-medencei népek is, mint politikai nemzetek, ki nem engesztelődnek velünk.

A három évvel ezelőtti népszavazás mindenfajta - trianoni, politikai, szociális stb. - szétszakadottságunk döbbenetes láttelepe volt. Néhány hétig csüggesztő hatású, aztán cselekvésre ösztönző. A természetesnek tartott hit, a nemzet szellemi egységének általános tudata szertefoszlott ugyan, de e felébresztő ütés arra sarkallt bennünket, hogy legalább egy erőt adó ünnepel megpróbáljuk az újrakezdést előmozdítani.

Ünnepünk egyik legfontosabb, mert hitet tévő mozzanata, hogy a helyszínen alapított Haza dombjára ki-ki személyesen vagy közössége nevében a lakóhelyéről

vagy más, számára kedves településről egy marék földet tehet, ezzel a cselekvéssel is „siettetve” eszménk megvalósulását. Ezért minden eljönni szándékozót kérünk, ennek a földnek az elhozását tekintse szívügyének!

Idei ünnepségünk december 9-én, vasárnap 15 óra-
kor kezdődik az előbb említett Haza dombjánál a nemzet 56-os zászlaja alatt. (*Duna-part, budai oldal, a HÉV Tímár utcai megállójánál.*) A felszólalók közé várjuk több ismert közéleti és művészszemélyiség közt **Tökés Lászlót.**

2007. Árpád fejedelem, Szent Imre herceg és Szent Erzsébet hercegasszonyunk emlékére. Éppen ezért külön is megszólítva hívjuk meg ünnepségünkre az Árpádról néphagyományt őriző települések képviselőit és a Szent Imréről, Szent Erzsébetről elnevezett községek, egyházközségek tagjait.

Végül hadd adjuk meg a Haza dombját ez idáig alkotó települések névsorát, ezzel is buzdítva kedves mindnyájukat a december 9-i részvételre:

ALSÓSÓFALVA, ANDOCS, ANDORNAKTÁLYA, BALATONENDRÉD, BALATONFÖLDVÁR, BALATONLELLE, BALATONŐSZÖD, BALATONSZÁRSZÓ, BALATONSZEMES, BÉKÉSCSABA, BONNYA, BUDA, BUDAKESZI, BUDATÉTÉNY, CSEPEL, CSÍKMENASÁG, DEBRECEN, EGER, ÉLESD, FALLÓSKÚT, FELSÓTÁRKÁNY, GAMÁS, GOMBA, GÖD, GYÖNGYÖSSOLYMOS, HIDEGKÚT, IGAL, JÁSZIVÁNY, KABA, KAPOLY, KAPOSFÜRED, KAPOSVÁR, KAPUVÁR, KERÉKI, KESZTÖLC, KISGYŐR, KŐRÖSHEGY, LÁTRÁNY, MAGYARATÁD, MERNYE, MERNYESZENTMIKLÓS, NAGYBERKI, NAGYKOVÁCSI, NAGYMAROS, NÁGOCS, ÓBUDA, ÓPUSZTASZER, PATCA, PEST, PESTHIDEGKÚT, PILLISSZENTIVÁN, PUSZTASZEMES, PÜSPÖKLADÁNY, RÁKOSSZENTMIHÁLY, RÁKSI, SIÓFOK, SÓLY, SOLYMÁR, SOMOGYASZALÓ, SOMOGYBABOD, SOMOGYTÚR, SZALACSKA, SZÁNTÓD, SZEGED, SZENNA, SZENTES, SZILVÁSSZENTMÁRTON, SZOVÁTA, TAHITÓTFALU, TAKSONY,

TELKI, TOPONÁR, VÁCRÁTÓT, VERESEGYHÁZ, ZAMÁRDI, ZEBEGÉNY, ZICS, ZSÁMBÉK, ZSELICKIS-FALUD.

Kérjük, részvételükkel, vagy köreikben hírverést vállalva segítsék ügyünket!

Ha elfogadják meghívásunkat, és egy közösséget képviselnek, visszajelzésüket akár telefonon (sms) – 0036-30-3325009, akár e-mailben – feherturul@gmail.com – előzetesen is hálásan köszönjük!

Kelt: Budapesten, 2007. november 8-án.

A Magyarországért Kulturális Egyesület nevében tisztelettel:

Makovecz Imre elnök sk.
Molnár Attila alelnök sk.
Gál Péter József szervező sk.

MOLNÁR V. JÓZSEF

Tisztelt honfitársak, tisztelt bajtársak, tisztelt társaim a bajban!

Az Örökség Népfőiskolai Szövetség és a Magyar Hagyomány Műhelye nevében szeretettel és tisztelettel köszöntöm a megjelenteket.

A Haza dombjáról szeretnék valamit mondani, egész pontosan: ennek előzményéről.

Élt a világon egy nemzet, s ez mi voltunk, a magyar nemzet, amelyik a királyát nemcsak a templomban koronázta meg. Amikor a templomi szertartás véget ért, a mi királyunkat megpróbálták. Rögtön döntenie kellett elhúzódó peres ügyekben, és lovaggá kellett ütnie azokat az ifjakat, akik alkalmasak voltak a lovagságra. Aztán föl kellett lovagolni a Királydombra. A Királydomb kelles közepén, Atilla kardjával, amit nemzetünk Istentől kapott, a világ négy tája felé vágott. A világ négy tája felől varázsolta a teremtő Isten segítségét, miközben a küldöttek, akik körbe állták a dombot, háromszor Jézust kiáltottak. A magyar királyt hatalmába közvetlen a Teremtő Isten avatta. Ebben különbözött a mi királyunk minden más királytól, s ebben különbözött a mi népünk minden más néptől, hogy hittünk a Teremtő Isten közvetlen jelenlétében.

A Királydomb, Bálint Sándor kiváló néprajzkutató gondolataiban a Haza volt kicsiben. Azért volt a Haza kicsiben, mert ahonnan jöttek a küldöttek, hozták a föl-

det. Hozták szent helyekről, amelyeket ma búcsújáró helyeknek nevezünk, Isten jelölte ki őket, hogy veszett időben is rendeződni tudjon népünk. Hozták azokról a helyekről, ahol a Haza védelmében vérét ontotta ez a nemzet. A vér, a hazáért kiontott vér, szentté teszi a földet. Igen, a Királydomb a Haza volt kicsiben. A Haza egységét, a Kárpát-haza egységét valósította meg.

Ordas erők vesznek körbe bennünket itt, Európában. Ezek az ordas erők kezdetől fogva arra törekedtek, hogy eltűnjünk a földi világ közepéről, mert a Kárpát-haza nemcsak Európának a kelles közepe, hanem a földi világnak a közepe is. Ordas erők tettek arról Trianonban, hogy szétaraboltassék ez a nemzet, szétaraboltassék azért, hogy megszüntessék a Kárpát-hazában a magyart.

A belső haza is sorvad azóta. Sorvad azóta, különösképpen mostanában, amikor ezek az ordas erők itt belül vannak, itt belül acsarognak, itt belül tesznek meg mindent annak érdekében, hogy csürhévé züllesszenek bennünket. Ilyenkor, ilyen veszett időben, amikor pusztul ez a nemzet, ilyen veszett időben, amikor zuhanása van ennek a nemzetnek, ebben a veszett időben különösen szüksége van annak, hogy együtt legyünk, hogy összetartsunk, hogy megmutassuk egységünket a Haza dombjában is. Igen, ez a Haza dombja, amely most még ilyen aprócska. Ez a Haza dombja, hasonlóképpen a Királydombhoz, a Haza kicsiben. A Haza kelles közepe. Ezen a dombon egyelőre, és hangsúlyozom: egyelőre, még nem a magyar király áll Atilla kardjával. Eljön az az idő is. Ezen a dombon képletesen a magyar nemzetnek kell állnia. Igen, ennek a dombnak, a mi édesanyánknak, a mi Földanyánknak az egész nemzetet kell képviselni. Ne felejtsek el, bárhonnan is jöttek, bárhol is élnek, bármilyen módon mar Önökbe az ordas eszme, hogy a haza, Isten akaratából, a Kárpát-haza.

A Kárpát-haza volt, van és lesz a Teremtő rendeléséből az idők végezetéig. Csak hinnünk kell benne! Hinnünk kell benne, hinnünk kell benne!

Köszönöm, hogy meghallgattak.

MELOCCO MIKLÓS

Jó estét kívánok!

Természetesen én is azt hittem, hogy itt lesz Tőkés László, és merészelttem volna mondani neki, hogy mi-ben reménykedünk mi, és mi volna az ő dolga Brüsszelben. De égi és szép szavakkal!

Sebeink megújulhattak százszor, úgy adta az élet, hogy mindig támadtak a magyarnál tüzeesebb kelevények!

1956-ban Szuez, 1989-ben Panama-csatorna, kíváncsi vagyok, ha valami nagy dolog történik itt, ahol magyarok élnek, a kedves Nyugat milyen csatornát eszel ki? Nincs már, csak a Korinthusi, de az nagyon kicsi!

Soha sem tudott az igazságunk bennünket az igazsághoz eljuttatni, Hamupipőke a magyar kín. Hát, ez volna a dolga Tőkés Lászlónak, Brüsszelben, hogy ebből a mesevilágból, ebből a hol volt, hol nem volt, ma már nincs világból kiemelje a magyarokat, valahogy jelezze, hogy vannak.

1956-ban Henry Cabot Lodge, valószínűleg maguk sem emlékeznek már a nevére, mindent megtett, amerikai volt, hogy a magyar ügyet vegye fel az ENSZ a napirendi pontok közé. Hát, nem vette. Cabot-ot már csak mi, magyarok idézzük, amit írt az 56-os forradalomról.

Már megint kezdünk nem lenni, bár az igaz, ha valaki rendszeren emlékszik, szomorúan mulattunk azon 1956-ban, akik éltek, hogy mutatta egy kép, valamelyik angol újságban, nem emlékszem, melyikben, a lerombolt sarkú Kilián-épületet, és alatta a felirat: A hős város, Bukarest!

Ennyit tudnak rólunk.

Ez volna a dolga Tőkés Lászlónak, Brüsszelben, persze biztos magyarul kezdi, szegény, ő is, ugye, egy darabig hallgat, egy darabig nem hallgatnak rá, egy darabig mintha nem volna ott. Ebből kellene kimásznia, mert az előbb idézett régi szép szavakat száz éve Ady jósolta, hogy Hamupipőke a magyar kín. Azért abban a versben az is benne van, hogy harcunk a magyar pokollal van.

De az volna Tőkés László dolga Brüsszelben, nagyon nehéz, nem tudom, hogy kell csinálni, de ezt kérném tőle, hogy emelje fel elhanyagolt, véres szívünket!

Köszönöm szépen!

CZAKÓ GÁBOR

Hölgyeim és Uraim! Kedves nyelvtársak!

A hozzám hasonló, szőke fickóknak az életében két szörnyű nap volt: az egyik 56. november negyedike, amikor a szovjet hadsereg eltiporta a világ valójában egyetlen forradalmát, amely forradalomban megpróbált egy nemzet minden tagja kapcsolatot találni a másikkal, és megpróbálta a saját tulajdonába venni a vagyont. Ez nem tetszett se Keletnek, se Nyugatnak.

A másik december 5-e, amikor saját testvéreinket taszítottuk el, most függetlenül attól, hogy melyikünk hogy szavazott, és hogy milyen aljas propaganda előzte meg ezt.

Miért történhetett meg mindez, és mit tehetnénk?

A bukaresti földrengés után Ceaușescu beidézte a téglát, hogy mi okozta a nagy pusztulást? És a téglá mondta: de Ceaușescu elvtárs, én kapaszkodtam a többibe, de a malter nem tartott meg!

Előállították a maltert. A malter azt mondta: Ceaușescu elvtárs, én fogtam volna a téglát, de nem volt erőm, a cement nem adott erőt.

Behozták a cementet. „Ceaușescu elvtárs, én ott sem voltam!”

Szóval, kedveseim! Mi a kötőanyaga egy nemzetnek?

1956-ban angyal szállt el az ország fölött, és ezt mindenki látta néhány napon keresztül. Egy metafizikai térben éltünk, akik annak idején éltünk. Elképesztő csoda volt! Az Isten országát láttuk.

Látjuk-e most? Össze tud-e bennünket ragasztani? Ő a ragasztó, amikor azt mondja a Teremtés könyvében, és azt mondja Jézus Máté evangéliumában, hogy: „A kettő egy test lesz.” – akkor az Isten a ragasztó. Vagyis, valószínűleg, hogy ott kéne megtalálnunk a nemzet összefogó erejét, ahol a férfi és a nő egy test lesz. És mi követi ezt? Az egybekelést, a nászt, a házasságot? – Az áldás.

Mi tehernek hívjuk, azt mondjuk, hogy „terhes” az áldott, akinek jövője van!

Kedveseim, nem lesz jövőnk, ha nem lesznek gyerekeink! Azért nincs most jövőnk, és azért nincs összefogás, mert nem a másokra, a párunkra figyelünk, és nem a gyermekeinkre figyelünk. Nincsenek gyermekeink! Nem nagyon vannak gyermekeink! Nem azért jönnek majd ide a kínaiak, meg a többiek, mert ide hozza őket a Böszme, hát hozza persze, mert a Böszme ezért van, ezért tartják, ezért fizetik, hanem mert kiürítjük az országot!

Most, ádventben erre kéne gondolnunk, hogy el kéne fogadnunk az áldást. Van egy nagyszerű erdélyi ember, akinek ezernél több gyereke van, pedig őneki hivatásánál fogva egy sem lehet, és nincs is. És már van gyereke Magyarországon, nem is egy, van gyereke a Délvidéken is, és nemcsak Erdélyben. Ezernél több gyereke van, némelyik már egyetemet is végzett.

Kedveseim, gyerekeket kell világra segítenünk! Akár saját magunk, ha még/már/ abban az életállapotban vagyunk, akár unokáinkon keresztül, biztatva gyermekeinket vagy szomszédainkat, akár Csaba testvér támogatása, vagy más gyermekvállalók támogatása révén. Ugyanis ezzel jön le hozzánk az áldás. Most,

ádvénben ezt várjuk, hogy az áldás szülessék meg közöttünk. Nem egy konzumidíóta hacacaré, amikor mindenféle marhaságot fogunk venni! Az Úr Jézus, az úgy született közöttünk, hogy nem volt semmije. Az égvilágon semmije nem volt neki, csak saját magát hozta mint áldást, és ezt az áldást kéne nekünk elfogadni, mert Ő csak úgy tud megszületni, hogy ha énbenem megszületik, és tebenned és őbenne és mibennünk. Ha pedig valamelyikünknek gondja támadna, akkor a másik segíti, hogy az áldás megszülessék, és ne egy újabb

bunkofón teremjen a zsebünkbe, hanem maga a Jézus szülessék meg bennünk, és akkor meg fog születni majd a gyermek a családjunkban. Sok gyermek. Nem két gyermek kell, vagy három, vagy öt gyerek, hanem amennyi áldásra készek vagyunk! Ne számolgassuk az életünket, és ne higgyük azt, hogy bárki erőt tud venni rajtunk, hogyha ezt a bizonyos ragasztót, ezt a cementet, az áldásnak a cementjét megtaláljuk. És az életünkbe beépítjük.

Köszönöm, hogy meghallgattak!

